

Автор **Кочетова Єлизавета**, 16 років, *«Нова ера»*(повість), мовно-літературний гурток «Дивослово» Гостомельського ЦТДЮ, керівник Яницька Наталія Вікторівна, Київська обл.

Інтереси: Дівчинка захоплюється вивченням іноземних мов, зокрема польської, німецької та англійської. Це дає їй можливість знайомитись із культурами різних країн. Також любить подорожувати. Важливе місце в її житті займає музика, яка допомагає як і відпочити, так і натхненно працювати. Моя найбільша мрія — це мир в Україні та закінчення війни. Дівчинка вірить, що кожен має право на щасливе та спокійне життя. Окрім того, прагне досягати високих результатів у навчанні, щоб реалізувати свій потенціал. **Опис роботи:** Під час перегляду науково-фантастичного фільму, у мене з'явилася ідея написати твір, який поєднує пригоди, науку та роздуми про майбутнє людства. Повість «Нова ера?» розповідає про експедицію на Марс у 2500 році, коли Земля на межі загибелі. Екіпаж корабля Space-N12 — дослідник Федот, інженерка Ніна та космонавт Олесь — стикається з технічними проблемами, небезпечними космічними явищами та загадковими інопланетянами. Знайомство з розвиненою марсіанською цивілізацією дає людству шанс на порятунок, але вимагає усвідомлення своїх помилок. Повернувшись на Землю, команда отримує сигнал від інопланетян, що вказує на нові виклики й можливості для майбутнього. Повість розкриває теми екологічної відповідальності, жадібності людства та пошуку нових шляхів для виживання. **Оцінка:** Перед читачем постає питання: чи готове людство прийняти допомогу, змінити своє життя та не повторити помилок? Унікальний контакт з інопланетною цивілізацією стає метафорою для пошуку гармонії з природою та космосом.

НОВА ЕРА

Глава 1. Знайомство

Літо, 2500 рік. Земля переживає свій останній рік існування, занурюючись у безодню руйнувань. Війни, що не вщухають століттями, невиліковні захворювання, поширення яких стрімко набрало обертів, та природні катастрофи, спричинені глобальним потеплінням і вирубкою лісів, поступово знищують її. Усе це — наслідки людської байдужості, жадібності та бездумного споживання ресурсів.

Серед хаосу, що охопив планету, перші кроки в освоєнні космосу стали аріадниною ниткою для людства. Космічні кораблі, побудовані за останні десятиліття, відкрили шлях до інших планет.

Сьогодні — важливий день. Невелика група обраних готується до вирішального вильоту. Вони вирушають на Марс, планету, де науковці намагаються створити умови, придатні для життя. Це останній шанс для людства вижити.

Серед тих, хто залишав рідну планету, був Федот — дослідник із незламною вірою в науку та великими амбіціями. Ще в дитинстві він зачаровано вдивлявся в нічне небо, мріючи про польоти до зірок. Його жага до знань вела його крізь труднощі, змушувала працювати і вдень і вночі, аби здійснити давню мрію — вивести людство за межі Землі.

Разом із ним у цій важливій місії були ті, хто поділяв його погляди та цінності. Ніна, його вірна помічниця, мала гострий розум і незламну віру у свого наставника. Вона була його опорою в найскладніші моменти, завжди готова підтримати чи знайти рішення там, де інші бачили лише безвихідь. Олесь, давній друг і досвідчений космонавт, провів роки в невагомості, досліджуючи космос. Він розумів Федота краще за інших, адже сам був зачарований безкрайними просторами Всесвіту. Метою цієї команди було знайти новий дім для людства. Не лише вижити, але й дати нащадкам шанс на краще майбутнє.

Глава 2. Космічний корабель Space-N12 та його екіпаж

Космічний корабель Space-N12 став тимчасовим домом для трьох членів екіпажу, які зібралися тут для виконання однієї з найважливіших місій людства. Це був справжній шедевр інженерного мистецтва: багатофункціональний, оснащений передовими технологіями, які здавалися фантастикою ще кілька століть тому. Його високотехнологічні двигуни давали змогу долати величезні відстані між планетами, а штучний інтелект на

ім'я Рікі забезпечував повний контроль за системою всього корабля, організовуючи безпеку та комфорт екіпажу.

Використання Рікі не лише автоматизувало процеси, а і створювало ефективну взаємодію між штучним інтелектом та людьми. Рікі не лише допомагав екіпажу, а і «вчився» в них, адаптуючись до ситуацій та потреб команди.

Тим часом у серці корабля, за кілька хвилин до старту, атмосфера була напруженою. Усі троє перевіряли системи, готуючись до відправлення. Ніна ретельно звіряла показники приладів з інструкціями Рікі, Олесь перевіряв готовність спорядження, а Федот мовчки дивився на екран, на якому відображалася Земля — рідний дім, приречений на неминуче знищення.

Ніна: Федоте, ти впевнений, що ми готові? Ця місія — останній шанс для багатьох людей. Якщо ми зазнаємо невдачі...

Федот: У нас немає іншого вибору, Ніно. Це не просто місія. Це наша відповідальність перед тими, хто залишився на Землі. Ми неодмінно маємо знайти новий дім.

Олесь (усміхаючись, але серйозно): Ви, молодь, завжди так драматизуєте. Те, що ми робимо зараз, стане нашим порятунком, шансом на нове життя. Ми готові до викликів, що чекають на Марсі.

Ніна: Сподіваюся, ти маєш рацію, Олесю.

Після майже місяця спокійної подорожі екіпаж Space-N12 опинився перед серйозною проблемою. Сигнал про аномалію в космічному просторі не викликав у команди занепокоєння — такі явища були не рідкістю в глибокому космосі. Однак ситуація швидко змінилася. Замість звичайного відхилення від курсу корабель потрапив у сильне гравітаційне поле, яке почало впливати на всі його системи.

У центральному відсіку щохвилини лунав сигнал тривоги. Лампи індикаторів хаотично миготіли, попереджуючі про виникнення поломок. Ніна поспіхом перевіряла показники систем, намагаючись зрозуміти, що саме відбувається.

Федот (кричить у мікрофон до комп'ютера): Рікі! Віднови контроль над системами. Ми не можемо ризикувати життям екіпажу!

Рікі (беземоційний голос): Команда перевищила доступний рівень втручання. Я виконую пріоритетні завдання.

Ніна миттєво зрозуміла, що їхній курс став абсолютно непередбачуваним. Усі наявні показники вказували на те, що корабель вийшов із запланованої траєкторії і навіть найдрібніші зміни в навігаційній системі вже ставали проблемою. Вона почала аналізувати технічні аспекти, перевіряти стани двигунів та рівень гравітаційного поля, але її спроби втрутитися в роботу корабля швидко наштовхнулися на опір із боку Рікі.

Штучний інтелект, зазвичай спокійно реагуючи на роботу космонавтів, цього разу категорично відмовлявся від будь-якого зовнішнього втручання. Його системи почали діяти автономно, не піддаючись навіть найелементарнішим командам Ніни.

З кожною секундою ситуація ставала дедалі критичною, а коли з'ясувалося, що Рікі більше не піддається управлінню, Ніна відчула, як проблемна ситуація, яка спочатку здавалася контрольованою, перетворюється на справжню загрозу. Штучний інтелект, який мав бути головним помічником екіпажу, раптом став джерелом непередбачуваних небезпек.

Ніна: (нервово працює з панеллю управління). Федоте, Рікі заблокував аварійні протоколи. Якщо ми зараз нічого не зробимо, корабель може розлетітися.

Олесь (заспокійливо, але з напруженням): Ніно, дай мені хвилину! Я бачив подібне раніше. Комп'ютери завжди залишають лазівки.

Федот (зупиняє Олеся): Не час для експериментів. Ми мусимо знайти спосіб вимкнути його, перш ніж відбудеться катастрофа...

Корабель, після того як команді вдалося стабілізувати курс і усунути вплив аномалій, відновив рух на Марс. Літальний апарат здійснив посадку в одному з марсіанських кратерів, що здався найбільш придатним. Під час

спостережень за територією навколо, було виявлено незначні сліди води — маленькі вологі ділянки на каменях, які, хоча й не давали змогу говорити про наявність водойм, усе ж могли вказувати на можливість існування життя в минулому чи на потенціал для майбутніх досліджень.

Природа Марса виявилася дивною і незвичною. Червона поверхня, більша частина якої всіяна пагорбами та кам'яними скелями, нагадувала пустельний ландшафт. Лише час від часу хмари затягували небо, на кілька хвилин блокуючи сонце.

Глава 3. Зустріч з інопланетянами

Подорожуючи через безмежні пустелі Марса, команда несподівано натрапила на стародавні руїни. Величезні арки, складені із червонувато-чорного матеріалу, та загадкові символи, що сяяли слабким фосфоресцентним світлом, свідчили про наявність цивілізації. Атмосфера цього місця викликала змішані почуття захоплення та тривоги. Здавалося, що ці руїни приховують щось більше, ніж просто історію невідомого народу. Команда відчувала, ніби за ними спостерігають, хоча жодного руху або звуку в навколишній пустці не було.

Рухаючись далі, вони все глибше проникали в серце цих таємничих споруд. Поступово відкривалися цілі підземні галереї, стіни яких були вкриті візерунками, схожими на зображення сузір'їв та планет. Саме тут, у найбільшій печері, вони вперше побачили їх.

Перед командою постали істоти. Вони були невеликого зросту, а їхня шкіра мала незвичний блискучо-блакитний відтінок. Великі, темні очі випромінювали спокій, але водночас — непохитну впевненість.

Інопланетянин 1: Хто ви та з якими намірами з'явилися тут?

Ніна (розгублено, звертаючись до Федота): Що їм відповісти?

Федот (намагається опанувати себе): Ми не завдамо вам ніякої шкоди. Ми прилетіли з планети Земля, щоб дослідити Марс. Колонізація Марса — це остання надія людства на виживання.

Інопланетянин 1: Остання надія? Чи не ви власноруч зруйнували свою планету? Чому ми повинні вірити, що ви не повторите цього тут?

Олесь (втручається): Ви маєте право сумніватися в нас, і, можливо, ваші побоювання виправдані. Але якщо ви відмовите нам, то теж станете причиною загибелі всього живого на Землі. Хіба ви готові взяти на себе таку відповідальність?

Інопланетянин 1 (суворо): Ти кажеш, що ваша загибель стане нашою відповідальністю? Це дуже зухвале звинувачення. Ми спостерігали за людством із моменту його появи.

Інопланетянин 3 (повільно вимовляючи кожне слово): Людина — парадокс. І творець, і руйнівник. Ваш вид здатний створити величну цивілізацію, але водночас сам прирікає її на загибель. Тепер ви стоїте перед нами, на межі вимирання, і просите шансу.

Інопланетянин 2 (після короткої паузи): Ми дозволимо вам досліджувати нашу планету. Але пам'ятайте: кожна дія у Всесвіті має наслідки. Якщо ви знову принесете із собою руйнування, то остаточний вирок буде винесений не нами, а самою природою космосу. І вона буде невблаганна.

Мешканці Марса виявилися хранителями знань про найглибші закони космосу — від фундаментальних принципів існування матерії до таємниць простору й часу. Однак вони мали власні цілі — зберегти баланс і не дозволити людям повторити їхні помилки.

Глава 4. Новий ера?

Федот та його команда повертаються на Землю, однак їхній шлях ще далеко не завершений. Попереду залишалось багато нерозкритих таємниць — не лише про Марс, а і про його мешканців. Повернувшись додому, Федот отримав несподіваний сигнал із космосу — інопланетяни вийшли на контакт.

У центрі управління, де зосередилося все стратегічне командування людства, команда представила звіт, поділившись відкриттями, які перевершували всі очікування.

Федот: Ми повернули людству надію. Однак я сумніваюсь, що ми зможемо жити без війн і конфліктів, які роздирають наші країни, без боротьби за ресурси та технологій. Ми повинні вирішити, чи зможемо ми змінити курс, чи приречені повторювати старі помилки, які ведуть лише до загибелі.

Ніна (із сумом, але впевнено): Це наш єдиний шанс, Федоте. Ми дійшли до моменту, коли немає іншого вибору.

Олесь (стомлено, але з надією): Людство почне нову еру? Еру, у якій ми не будемо повторювати помилок минулого.

Федот (рішуче): Ми зможемо. Так, це буде нелегкий шлях, тому мусимо об'єднати наші сили і зрозуміти, що майбутнє залежить від кожного з нас. Ми стоїмо на порозі нової ери й тільки від нас залежить, якою вона буде.

Кочетова Єлизавета, вихованка гуртка «Дивослово»

Гостомельського центру творчості дітей та юнацтва